

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Dr. Frei János ügyvéd (cím) által képviselt **felperes neve** (címe) gazdasági társaság felperesnek - a Katorné dr.Szabó Annamária jogtanácsos által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen, adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A bíróság az alperes 2007. szeptember 19. napján kelt (határozat száma) szám alatti határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezi.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 188. 400,- (Egyszáznyolcvannyolcezer-négyszáz) Ft perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A felperes építőipari vállalkozás és (helység) környékén az eltelt években számos építkezésen építőipari munkálatokat végzett, mint alvállalkozó. A felperes maga is rendelkezik alkalmazottakkal, azonban a nagyobb volumenű munkák elvégzéséhez alvállalkozóként igénybe vette a (név) Kft (helység, utca, házszám) székhelyű gazdasági társaság szolgáltatásait. A (név) Kft a cégbíróságon bejegyzett létező adóalany, adószámmal rendelkezik. A felperesnél végzett alvállalkozói tevékenysége során az általa foglalkoztatott alkalmazottakat nem jelentette be, azokat feketén foglalkoztatta. A felperes által vezetett építési naplókba a (név) Kft alvállalkozói tevékenysége feltüntetésre került, a felperes minden napra lebontva pontosan meghatározta, hogy az alvállalkozó részéről mennyi fő volt jelen. Azt, hogy a felperes a vállalkozási szerződésben vállalt munkálatainak elvégzéséhez további alvállalkozókat vesz igénybe tudták az ugyanazon munkahelyen munkát végző más építőipari vállalkozók is, észlelték, hogy a felperes állandó alkalmazottain kívül számos más munkavállaló dolgozott a felperesnek, akik többségében roma származásúak voltak. Azt is megállapították, hogy ezen munkavállalók között nagy volt a fluktuáció, gyakran naponta illetőleg hetente változott a munkavállalók személye. Az alvállalkozói munkavállalók szakmunkás képesítést nem igénylő főként segédmunkai tevékenységet végeztek.

A felperes a (név) Kft ügyvezetőjével (név)sal, illetőleg (név)val tartotta a kapcsolatot, szükség esetén a helyszínen történt egyeztetéskor állapotok meg a másnapi szükséges munkavállalói létszámban. Az építésvezetést a felperes alkalmazottja (név) 4. tanú végezte, ő irányította az alvállalkozó munkatársait is.

A felperes 2004-ben került kapcsolatba a (név) Kft-vel, kapcsolatuk 2005 végéig tartott.

A felperes 2005. évi általános forgalmi adó analitikájában és általános forgalmi adó bevallásaiban szerepeltette a (név) Kft által kiállított számlák általános forgalmi adó tartalmát, mindösszesen 3. 130. 000,-Ft összegben.

Az elsőfokú adóhatóság a felperesnél 2006. december 5-től 2007. január 25.napjáig a 2005. évi általános forgalmi adó nem ellenőrzését végezte, mely ellenőrzés eredményeképpen a 2007. április 25.napján kelt (határozat száma) számú határozatával a felperes terhére 3.130.000,-Ft adóhiányt állapított meg, mely adóhiány után 1.565.000,-Ft adóbírságot és 543.000,-Ft késedelmi pótlékot szabott ki.

Határozatát arra alapította, hogy a vizsgált időszakra vonatkozóan a (név) Kft-nél ellenőrzés folyt, és megállapították, hogy a (név) Kft-nek a fenti időszakban nem volt alkalmazottja, a befogadott alvállalkozói anyagvásárlási számlák nem valós gazdasági eseményeket dokumentáltak, ezért azok nem hitelesek. Hangsúlyozta, hogy a (név) Kft a vizsgált időszakban különösen nagy összegben bocsátott ki fiktív számlákat, melyeket bevallásaiban szintén valótlan tartalmú számlákkal akart alátámasztani. Álláspontja szerint a Kft nem rendelkezett a számlákon szereplő gazdasági eseményekhez szükséges személyi és tárgyi feltételekkel, így azt állapította meg, hogy a kimenő számlákban megjelölt munkák nem a számlákban szereplő felek között valósult meg. Ezért az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 32. § (1) bekezdés a.), 34. §, 35. § (1) bekezdése alapján a számlákat nem fogadta el hiteles dokumentumoknak, és az általános forgalmi adó visszaigénylését jogosulatlanul minősítette.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2007. szeptember 19. napján kelt (határozat száma) számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Hivatkozott a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 166. § (2) bekezdésére, 15. § (3) bekezdésére, s kiemelte, hogy a könyvvitelben rögzített és a beszámolóban szereplő tételeknek a valóságban is megtalálhatóknak, bizonyíthatóknak, kívülállók által is megállapíthatóknak kell lenniük.

Idézte a (név) Kft képviselőjének nyilatkozatát, mely szerint a társaság a munkavégzés személyi, tárgyi feltételeivel nem rendelkezett, és a szerződés szerinti munkákat alvállalkozó bevonásával végezte. Hangsúlyozta, hogy a számlakibocsátó által megnevezett alvállalkozó kapcsolódó vizsgálata során bebizonyosodott, hogy a munkavégzés személyi, tárgyi feltételeivel ő sem rendelkezik. Így nem állapítható meg, hogy a felperes és a (név) Kft közti jogügyletben valójában ki végezte el a leszámolt munkákat. Az Áfa tv. 44. § (5) bekezdésével kapcsolatban kifejtette, hogy felperes nem kellő körültekintéssel járt el, mivel szerinte az elvárható gondosság megállapítására csak akkor kerülhet sor, ha a számla hiteltelensége olyan okból következik be, melyről a számlabefogadónak tudomása nem volt, azt fel sem ismerhette, arra ráhatása nem volt, illetve nem is lehetett.

Álláspontja szerint az adóalanynak ismernie kell az adólevonási jog gyakorlásának törvényi feltételeit, és abban az esetben, ha alapos ok nélkül bízik ezek meglétében, vagy hiteltelenségét azért nem ismeri fel, mert a tőle elvárható körültekintést, figyelmet elmulasztotta, akkor az nem gondosságára, kellő körültekintésére, hanem a gondatlanságára és a kellő körültekintés hiányára utal.

Megítélése szerint önmagában az a tény, hogy az adózó olyan társasággal kötött szerződést, amely csupán közvetítői tevékenységet lát el, a megállapodásban szereplő munkák elvégzésére eszközállomány, szakember állomány hiányában képtelen, megalapozza annak megállapítását, hogy a szerződéskötés során nem járt el kellő körültekintéssel.

Az adóhatóság az elvégzett munkák teljesítését nem vitatta, de állította, hogy azt nem a (név) Kft végezte el.

A felperes kereseti kérelmében az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérte, az alperes perköltség viselése mellett. Kifejtette, hogy a számlázások a tevékenység tényleges elvégzését követően történtek, teljesítési igazolások állnak rendelkezésre, amelyek az elvégzett munkát tanúsítják. Vitatta azt az adóhatósági megállapítást, hogy a gazdasági esemény nem a számlák szerinti felek között zajlott, és hangsúlyozta, hogy az Áfa törvény 44. § (5) bekezdése nem teszi a számlát befogadó kötelezettségévé, hogy ellenőrizze, hogy a számlát kiállító jogszerűen jár-e el a munkavállalói bejelentésekkel kapcsolatban. Kifogásolta, hogy az adóhatóság mellőzte a korábban bizonyításként felajánlott építési naplók megtekintését, és alaptalanul rögzítette, hogy a közvetítői tevékenység végzése a számlát hiteltelenné teszi.

Az alperesi ellenkérelem a határozati indokait fenntartva a kereset elutasítására irányult, hivatkozva egy Legfelsőbb Bírósági ítéletre, melyben a Legfelsőbb Bíróság azt mondta ki, hogy a tartalmi helytállóság egyik követelménye, hogy a gazdasági esemény ténylegesen a számlában feltüntetett személyek között menjen végbe, és a gazdasági életben elvárható minimális odafigyelés nem állapítható meg, ha a vállalkozó nem tudja, hogy ki, vagy kik végezték az általa elvállalt építkezési munkát.

A kereset az alábbiak szerint alapos.

A bíróság a tényállást a peres felek előadása, (név) 1. tanú, (név) 2. tanú, (név) 3. tanú, (név) 4. tanú tanúk, valamint a csatolt építési naplók tartalma alapján állapította meg.

Az Áfa tv. 44. § (5) bekezdése 2003. január 1-jétől változott, a jogalkotó az Áfa tv. 44. § (5) bekezdését a következőképp módosította: A számlában, az egyszerűsített számlában, és a számlát helyettesítő okmányban feltüntetett adatok valódiságáért a kibocsátó a felelős. A bizonylatban vevőként feltüntetett adóalany adózással kapcsolatos jogai nem sérülhetnek, ha az adóköteles tényállás kapcsán a termékértékesítés, illetve szolgáltatásnyújtás körülményeit figyelembe véve kellő körültekintéssel járt el.

Az Áfa tv. 44. § (5) bekezdésének alkalmazásáról a Pénzügyminisztérium irányelvet tett közzé (7003/2002PK. 21.), melynek során kifejtette, hogy a kellő körültekintés vizsgálata körébe tartozik:

- I. a bizonylattal kapcsolatos előírások betartásának,
- II. az ügylet körülményeinek vizsgálata.

Ebben kifejtette, hogy a nagy értékű ügyletnél nagy adótartamú termék vásárlásánál elvárható, hogy a vevő a cégnyilvántartásból megbizonyosodjon az cég létéről, adatairól, adószámáról, hiszen a cégiratok teljes körűen nyilvánosak, azokat bárki megtekintheti, és azokról feljegyzést készíthet.

A felperes esetében fel sem merült kérdésként, hogy a (név) Kft ne lenne bejegyzett cég, adóalany. E körülményt maga az alperes sem tette vita tárgyává.

Az ügylet körülményeit tekintve kellő körültekintéssel összefüggésben a PM kifejtette, hogy a vevőtől az adott ügyletben csak a szokásos gondosság várható el, s amennyiben a vevő ezeknek a követelményeknek eleget tett, nem vitatható el tőle az adólevonási jogosultság, hiszen a számlában feltüntetett áthárított adó levonhatóságát nem befolyásolhatják az olyan körülmények, amelyek a számla kibocsátójának róhatók fel, és a vevő azokra ráhatással sem bír. (Pl. az eladó adóbevallásának nem, vagy késedelmes teljesítése, telephely-engedély beszerzésének elmulasztása, stb.).

A fenti PM állásfoglalásból is egyértelműen kiderül, hogy nem róható az az adóalanyok terhére, hogy megbizonyosodjanak, hogy egy velük szerződéses kapcsolatban álló másik adóalany a jogszabályban előírt kötelezettségeinek eleget tesz-e, alkalmazottjait jogszerűen foglalkoztatja, tehát a társadalombiztosítási bejelentési kötelezettségének eleget tesz. Erre vonatkozóan semmiféle jogszabályi kötelezettsége a felperesnek nem volt, nem volt kötelessége ellenőrizni, hogy az alvállalkozó milyen jogviszony keretében foglalkoztatja munkavállalóit, illetőleg azokat bejelentette-e, vagy sem.

A megyei bíróság álláspontja szerint emiatt nem lehet megállapítani a felperessel szemben, hogy a kellő körültekintést ne tanúsította volna.

Az sem állapítható meg az alperes által feltárt tényállásból, hogy ne a (név) Kft végezte volna el a perbeli munkálatokat, hiszen a tanúk vallomásai egyértelműen bizonyították, hogy a felperesi munkavállalókon kívül számos roma származású munkavállaló dolgozott a felperes irányítása alatt, s az építési naplóba történt bejegyzések is mind ezt támasztják alá. Így kijelenteni azt, hogy nem a (név) Kft végezte el a munkálatokat, nem lehet. Önmagában az a körülmény, hogy a (név) Kft bejelentett munkavállalókkal nem rendelkezett, nem támasztja alá azt az alperesi vélekedést, hogy a gazdasági esemény nem a számlában feltüntetett felek között jött létre. A felperes pontosan meg tudta nevezni, hogy a (név) Kft részéről mely személyek voltak azok akikkel a munkák elvégzéséről tárgyalt, szinte napi kapcsolatban álltak, s együtt szervezték a szükséges munkavállalói létszámot.

Az alperes által hivatkozott Legfelsőbb Bírósági ítélet a megyei bíróság álláspontja szerint a perbeli esetben nem alkalmazható, hiszen a felperes pontosan számot tudott adni, hogy kivel szerződött, meg tudta nevezni a cég ügyvezetőjét, illetőleg hogy a gazdasági ügyeket e cégnél ki végezte, s a tanúk bizonyítani tudták, hogy a (név) Kft által küldött munkavállalók a felperes irányítása alatt végezték tevékenységüket.

Ismételten hangsúlyozza a megyei bíróság azt, hogy a felperes terhére róni azt nem lehet, hogy a vele szerződéses kapcsolatban álló másik vállalkozó a jogszabályok megsértésével foglalkoztatja munkavállalóit. Nem feladata a számlabefogadó adóalanyoknak azt ellenőrizni, hogy valamennyi, a vele szerződéses kapcsolatban álló másik adóalanynál foglalkoztatott munkavállalók szabályszerűen vannak-e foglalkoztatva, ellenőrizni azok munkaszerződését, vagy alkalmi munkavállalói könyvét. Helyesen utalt a tárgyaláson a felperesi képviselő arra, hogy ilyen ellenőrzési jogosultsága a megfelelő hatóságoknak van, így a Munkabiztonsági és Munkavédelmi Hivatalnak.

Itt utal a megyei bíróság az Európai Bíróságnak e tárgykörben kifejtett joggyakorlatára, mely megállapította, hogy az adóhatóság azon kötelezettsége, hogy vizsgálatot indítson az adóalany szándékának megállapítása iránt, ellentétes lenne a HÉA közös rendszerének a jogbiztonság szavatolására, illetve arra irányuló céljával, hogy megkönnyítse a HÉA alkalmazásához szorosan kapcsolódó intézkedéseket azáltal, hogy az érintett ügylet objektív jellegét veszi figyelembe. Még inkább ellentétes lenne az említett célokkal az adóhatóság annak megállapítására vonatkozó kötelezettsége, hogy valamely adott ügylet az adóalanyként eljáró személy által végzett termékértékesítésnek minősül-e, és arra vonatkozó kötelezettsége, hogy figyelembe vegye az érintett adóalanyon kívüli ugyanazon értékesítési láncban résztvevő más kereskedő szándékát és/vagy a lánc részét képező, az említett adóalany által végzett ügyletet megelőző, vagy követő másik ügylet csalárd jellegét, amellyről ez az adóalany nem tudott, és nem is tudhatott.(C.354/03, 355/03, 484/03 ügyekben 44.45.). Mindebből az következik, hogy az Európai Bíróság is ilyen láncügyletek esetében nem teszi felelőssé a láncügyletben résztvevő jóhiszemű és nem csalárd módon eljáró adóalanyt és kifejti, hogy ebben az esetben az adóalany adólevonási joga nem korlátozható.

A bíróság álláspontja tehát az, hogy a felperes esetében az adólevonási jog az Áfa tv. 44. § (5) bekezdése alapján nem korlátozható.

A fentiek szerinti alperesi határozat tehát jogszabályt sértett, ezért a megyei bíróság a felperes kereseti kérelmének helyt adva az alperesi határozatot a Pp. 339. § (1) bekezdés alapján eljárva az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte.

A megyei bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kötelezte az alperest a pertárgy érték 5 %-át kitevő ügyvédi munkadíj plusz általános forgalmi adó megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben az állam által előlegezett illeték az Itv. 74. § (3) bekezdés alapján alkalmazandó Kmr. 14. § alapján az állam terhén marad.

Az ítélet elleni fellebbezés kizártsága a Pp. 340. §)1) bekezdésén alapul.

P é c s, 2008. február 18.

. Heinemann Csilla s.k.
megyei bírósági bíró

a kiadmány hitelül: